

III. ЧАСТ

Първа глава НЕУНИФОРМЕНИТЕ

Сутринта беше слънчева, но гъста мъгла се стелеше над града. Сякаш къщите, улиците, парковете – всичко – бяха потънали в мляко.

Емо не бързаше тази сутрин. Не защото беше тръгнал много рано от тях, а защото искаше нарочно да закъснее. Днес щяха да имат теория по шлосерство, вместо да бъдат на практика в завода. А точно днес не трябваше да бъдат в училище. Двете групи – това беше целият клас – щяха да бъдат заедно. И най-вече Искра и нейните протежета щяха да са там. Отвратително! А Емо не можеше да ги понася.

- Емо! – чу той зад гърба си.

Обърна се и видя деветокласничката, с която се беше запознал вчера.

- Откъде ми научи името?

- Аз знам всичко.

- Я виж ти!

- Защо, учудваш ли се?

- Разбира се, да,

- Значи се признаваш за победен?

- Да.

- И ще станеш мой роб?

- Завинаги!

- Добре тогава. Ще вървиш винаги до мен.
- Ще вървя. Но аз не знам дори името на своята гос-
подарка.

- Нима?
- Да. Всъщност, как се казваш?
- Научи сам. Ако научиш, ще бъдеш свободен.
- А ти?
- Ще бъда твоя робиня.
- От робини не се нуждая.
- Така ли?
- Да. Но не чувстваш ли, че ще закъснееш за учили-
ще?

- А ти?
- За мен не мисли. Аз трябва да закъснея.
- И аз също, защото не съм много униформена.
- А защо?
- Защото... не знам.
- Да не би да има чистка?
- Ще има. Днес класната ни е дежурна и ни обеща да
ни среже полите, ако са къси.

- А твоята къса ли е?
- Да.
- Виж ти!
- Защо?
- Зайче, пък носи къси поли.
- Нали трябва да ти се харесам.
- Ти ще ме накараш да откача!
- Не вярваш ли?
- На теб ти вярвам всичко. Само че няма да се опит-
ваш да ме спъваш в коридора.
- Няма. Но ако не ми обръщаш внимание?

- Тогава можеш да хвърлиш с някой учебник по мен или, направо, с чантата.

- Добре.

- Не е зле.

- Не е, но виж какво има пред гимназията.

- Нормална работа. Всекидневна гледка.

- Но днеска чистката като че ли е по-голяма.

- Даскалите са ядосани.

- От какво?

- Не знам.

- Поне половината гимназия не е влязла.

- А как ще влязат, като не са подстригани и не са униформени.

- А ти подстриган ли си? Униформен ли си?

- Не. И никога не съм бил. Но най-важното, никога не са ме връщали от входа за такива безобразия. Ако тези са се побъркали и връщат хората и им пишат отсъствия, аз не съм се побъркал, та да влизам през главния вход. Толкова прозорци има нашата стая!

- А аз откъде да вляза?

- През нашите прозорци.

- Много е високо.

- Нищо. Аз ще ти помогна. Пък и моите хора са там.

- А ако ни види някой учител или директора?

- Затова, за да не ни види никой, ще се катериш побързо.

- Ще се опитам.

Когато се промъкнаха в двора, биеше звънецът за влизане на учителите.

- Хайде, бързо – извика Емо на “зайчето”, когато стигнаха под прозореца на ъгъла, който беше най-удобен за катерене.

- Няма да мога.
- Ще можеш!
- Не.
- Директорът ще дойде ей-сега!
- Ще се опитам.
- Хайде по-бързо, че идва.
- Кой?
- Директора...

И докато Емо изрече тази дума, смаяните му приятели издърпаха в стаята момичето.

- Ей, Емо, твоето зайче е много пъргаво – извика му Кръстьо, когато и той беше вече в стаята.

- Била тренирала алпинизъм – пошегува се Славчо, който седеше до Станислава и се усмихваше радостно.

- Емо, аз отивам в клас – извика деветокласничката и изскочи от стаята, изпратена от бурен смях.

- Ти направи голяма сензация, бе, Емо – захили се до ушите Кръстьо.

- Защо?

- Как защо? Ти си бил голям треньор по алпинизъм.

- Ще трябва тогава да се кандидатирам за треньор на гимназиалния отбор на неуниформените алпинисти.

- Готово! – това го изрече един току-що влязъл “алпинист” от другия клас. – Емо ще бъде старши треньор, а аз ще му бъда може би помощник. – С тези думи той помогна на две десетокласнички да се изкачат в стаята.

Скоро всички влязоха в час.